

Пам'яті Івана Бондаренка.

Сумну звістку про нову втрату для української справи прийіс телеграф. Заподіяв собі смерть молодий український учений Іван Бондаренко. Невдача на службі та родинна скрута довели його м'яжку, лагідну вдачу до страшного кінця, поставивши руба питання—чи варто жити серед холодного, зрадливого світу. Розв'язку цього питання знайшов небіжчик під колесами локомотива...

Бондаренко виступив на ниву літературно-наукової діяльності недавно. Перші його праці були надруковані в київському місячнику „Нова Громада“ р. 1906. Це—літературна студія „В ріднім хуторі Євгена Гребінки“ та історична розвідка „Велике повстання англійського народу“. Потім він надрукував ще в „Л.-Н. Вістнику“ статтю „Карл Маркс і національне питання“ та в „Раді“ опис подорожі „По Дніпру“. Історик з спеціальності, широко освічений, з непохитно заложеним гуманитарним світоглядом, Бондаренко не міг цілком віддатися науковій кабінетній роботі,—його думку раз-у-раз притягло до себе пристосування наукових дисциплін до дійсного життя, до громадських потреб; живе життя занадто яскраво проглядає з його наукових творів. Можна думати, що згодом небіжчик багато ще дав би українській науці коштовних праць і що в його особі рідний край утратив великонадійну силу—живого, талановитого робітника.

„Браття, пам'ятайте про небіжчика!“—цей великий заповіт давно землею похритого французького публіциста й разом видатної людини Ляменне, мимоволі згадується кожного разу, як помічаєш легковажно-швидко забуття молодими поколіннями навіть свіжих могил, де навіки сховано могутні уми та благородні серця, які ще на передодню, ще вчора керували думкою та почуттями має“. Так писав сам Бондаренко в своїй статті про Гребінку. Не думалося тоді, на початку літературної діяльності небіжчика, що незабаром і самого автора доведеться згадувати, як небіжчика, і жаль живий стискає серце за це загублене марно молоде життя...

Сподіваюся, що люде, які ближче знали симпатичну постать небіжчика, незабаром змалюють її нам докладніше. А тепер хочеться мені закінчити

цю посмертну згадку знов же словами Бондаренка: „коли країна, неправа-
дами старого ладу змучена, виглядає
приходу сонця правди, не забуваймо
про небіжчиків, які свого часу, в до-
бу безпросвітньої темноти, засвічува-
ли свій досвітній вогник“.

Свій вогник Бондаренко теж за-
світив серед безпросвітньої темноти—
і вона його загасила...

С. Ефремов.

